

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

เทศน์ที่ไม่เคยค้านคำพูดเรา

เดือนธันวาคมก็จะลงกรุงเทพอีกแล้ว เป็นงานใหญ่เหมือนกัน คืองานครบรอบ ๖๐ ปีธนาคารชาติ เรียกว่ามีงานใหญ่พอสมควร ดูว่าจะมีงานผ้าป่าช่วยชาติในงานนี้ด้วยเราก็ไม่ทราบชัด เราอาจจะได้ลงไปราววันที่ ๘ ก็ได้ ลงวันที่ ๘ ทางโน้นเขาก็มาปรึกษาหารือเราวันที่ ๙ จากนั้นก็เริ่มงานเลย สำหรับพระก็เราเป็นผู้จัดเอง นิมนต์พระในที่ต่าง ๆ พระทั้งหมดเราจัดให้ทั้งนั้น สั่งพระให้สำรวจตรวจตราวัดต่าง ๆ ทางภาคอีสานที่มีกรรมฐานเป็นจำนวนมากกว่าที่อื่น ๆ เพราะคราวนี้เราจะเอากรรมฐานเข้ากรุงเทพ บางองค์ท่านคงจะไม่เคยเข้ากรุงหรืออย่างไรก็ไม่รู้ คราวนี้เราก็นิมนต์ท่านไปธนาคารครบรอบ ๖๐ ปี เรากะว่าจะเอาพระ ๖๑ องค์ วันที่ ๑๐ สวดมนต์ฉันเช้าที่นั่น

นี่หมายกำหนดการ พระสงฆ์รับบิณฑบาตตอน ๗ โมงเช้า ๗ โมงครึ่งฉันอาหาร ๘ โมงก็ว่างนิดหน่อย พอ ๙ โมงก็เจริญพุทธมนต์ เสร็จแล้วถวายจตุปัจจัยไทยทานแล้ว ๙ โมง ๔๕ นาทีถึง ๑๐ โมง ทำพิธีมอบทองคำ แล้ว ๑๐ โมงแสดงพระธรรมเทศนาถวายผ้าป่าและทองคำช่วยชาติ หลวงตาอนุโมทนาให้พรเป็นอันเสร็จพิธี การแสดงธรรมไม่แน่นะ งานมันยุ่งเหยิงวุ่นวายเป็นโอกาสจะพอแสดงได้เราจะดูเอง แต่ใครจะมานิมนต์เราให้เทศน์ไม่ได้ เราจะดูเองควรเทศน์ไม่ควรเทศน์ เทศน์มากเทศน์น้อยเราจะดูเองทุกอย่างในงานนี้ เพราะคนจะมีมาก พระสงฆ์ก็มีมาก จะไปตั้งทำตั้งทางเทศน์ไม่ดูกาลเทศะเวลาควรหรือไม่ควรไม่เหมาะ เพราะฉะนั้นเราจะดูเอง ถ้าสมควรที่จะเทศน์เราก็เทศน์เอง ไม่สมควรเทศน์ก็ระงับไปเอง

เพราะตามธรรมดาถ้ามีงานที่ไหนไม่ค่อยได้เทศน์ เช่นอย่างวัดป่าบ้านตาด ทุกครั้งตอนเช้าไม่ได้เทศน์นะ เพราะซุ้มนุ่นวุ่นวาย อันนี้ก็แบบเดียวกัน ก็สังคมนตรีกรุงเทพฯก็สังคมนตรี ที่นี้ก็สังคมนตรี มันก็ยุ่งแบบเดียวกัน จึงไม่ค่อยมีเวลาเทศน์แหละ เราก็เทศน์มานานแล้ว หากจะมีโอกาสเทศน์เราจะเทศน์เองโดยไม่มีใครอาราธนาแหละ เราดูเอง สมควรไม่สมควรเพียงไรเราก็ดูของเราเอง เพราะเราไปในงาน เมื่อสมควรจะเทศน์เราก็เทศน์เอง ก็มีเท่านั้น

ท่านทั้งหลายฟังเทศน์หลวงตาที่ออกช่วยชาติบ้านเมืองนี้ เป็นเวลาร่วม ๕ ปีมาแล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง หลวงตาอดคิดไม่ได้นะ เพราะเหตุใด ที่หลวงตานำธรรมมาเทศนาสอนพี่น้องทั้งหลาย หลวงตาทำเดนนตายออกมานะ เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว พูดอะไรให้ใครฟังใครไม่อยากจะเชื่อนะ เพราะเขาไม่ทำ เขาไม่เคยทำ แต่เราทำ

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับมือ หลักฐานพยานอยู่กับตัวของเรา เรานำแสดงออกได้อย่างชัดเจนไม่สะทกสะท้านว่าใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ เราไม่สนใจ เพราะความจริงอยู่กับเรา เราทำยังไง ๆ ตั้งแต่การประกอบความพากความเพียรลุ่มลुकคลุกคลานแทบเป็นแทบตาย มาตลอดนี้ เราหาความสุขไม่ได้ว่างั้นเถอะ เพราะฉะนั้นเราจึงประมวลมาได้อย่างชิ้นนี้เลยเถียว ไม่สะทกสะท้านอีกเหมือนกันว่า เรื่องความทุกข์ความทรมาน ข้าศึกศัตรูใด ๆ ก็ตามในโลกนี้ ผู้ข้าศึกศัตรูระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันเพื่อคว่ากิเลสซึ่งเป็นตัวมหันตทุกข์บีบหัวใจสัตว์โลกตลอดมาให้จมลงไป จิตตืดขึ้นถึงพระนิพพาน ไม่มีอะไรหนักยิ่งกว่านี้ละ หนักมากทีเดียว เพราะมันเหนียวมันแน่น มันเฉลียวฉลาดไม่มีอะไรเกินกิเลส นะ

โลกทั้งหลายเรานี้พูดให้ตรง ๆ มันก็อยู่เหมือนสัตว์สาราสิงนั้นแหละ ถ้าเอาธรรมมาจับกันแล้วนะ ท่านจึงเรียกว่าสัตว์โลก ๆ แปลว่า ผู้ที่ยังติดข้องคาอยู่ในโลก คำแปลออก ไม่ได้หยาบอะไรแหละ กิเลสมันยังไม่ชอบหยาบ ท่านว่าสัตว์โลก ๆ ธรรมพระพุทเจ้าดูเป็นอย่างนั้น เทียบกันได้อย่างนั้น ห่างไกลกันไหม แล้วมันมีความเฉลียวฉลาดแหลมคมกล่อมสัตว์โลกได้ทุกประเภท ไม่มีสัตว์โลกตัวใดที่จะคัดค้านต้านทานอุบายวิธีการต่าง ๆ ที่มันกล่อมสัตว์โลก ไม่มี ธรรมเท่านั้นจับเข้าไป ถ้าไม่มีธรรมโลกนี้จะจมไปไม่มีต้นมีปลาย ต้นปลายไม่มี เหมือนมดโตชอบดั่ง วนไปวนมา แต่มดโตชอบดั่งมันไปอยู่ชอบเก่านะ แต่สัตว์โลกมันหมุนมันเวียน ทั้งลงทั้งขึ้น หมุนขึ้นหมุนลงอยู่ที่นี่ผู้มีความดิบความดีก็หมุนขึ้น ผู้มีความชั่วช้าลามกก็หมุนลง ๆ หมุนลงจนจม ที่นี้ผู้มีความดีมากก็หมุนขึ้น ๆ หมุนขึ้นสุดเขตก็พ้น นั้น มีอยู่สองอย่างเป็นคู่เคียงกันมา

เรื่องของกิเลสนี้เราอมรับ เพราะได้พืดกันเสียจนกระทั่ง บางครั้งจะตายก็มอเลยเถียว ส่วนการบำเพ็ญเราก็บอกเราไม่เคยสลับสไล ทุกขนี้ยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่ปรากฏว่าสลับสไล แต่เมื่อถึงขั้นที่จะตายแล้วมอเลย นั้นฟังซิ ไม่เคยสลับสไลก็ตามเมื่อถึงขั้นที่ควรตายด้วยความเสียสละพืดกันแล้ว อย่างไรก็ตามก็ต้องตายไปเลยไม่มีเสียตายนี้ละอำนาจของกิเลส ความเหนียวแน่นมันคง ความเฉลียวฉลาดกล่อมจิตใจสัตว์โลกไม่มีตัวใดที่จะมีการคัดค้านต้านทานหรือสะดุดใจ ว่าอันนี้ผิดกิเลส หรือว่าตำหนิกิเลสไม่มี เพราะกิเลสมาเป็นเราเสียหมด โลกธาตุมีแต่กิเลสเป็นเรา เราเป็นสัตว์ สัตว์เป็นเรา เราเป็นกิเลส กิเลสเป็นเราไปหมด เมื่อมันเข้าถึงตัวเราสัตว์โลกต้องเห็นแก่ตัวเห็นแก่เรา คำว่าเราก็คือกิเลส ตัวรักสงวนอยู่ที่เรา นั่นคือกิเลส แล้วเราก็ไม่รู้ ถึงได้หมุนไปหมุนมา

เมื่อพิจารณาถึงเรื่องความเกิดตายของสัตว์โลก ไม่ว่าใครนะในโลกอันนี้ ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใครว่า ภพชาติมีมากมายน้อยต่างกันยังไงพอมาวัดมาดวงไม่มี ความ

ทุกข์ความสุขสับสนปนเปกันไม่ได้เช่นเดียวกัน มันพอ ๆ กันหมด เพราะเรื่องกองทุกข์เกิดขึ้นจากกิเลส กิเลสเป็นตัวเหตุให้สร้างกองทุกข์ขึ้นมาเผาสัตว์โลก เผาแบบกล่อมเลย ๆ ไม่ให้รู้ พูดแล้วเราสลดสังเวชจริง ๆ นะเรื่องกิเลสกล่อมสัตว์โลกนี้

คิดดูซิอย่างที่เรเคยพูดให้ฟังเสมอ ปฏิบัติธรรมจนถึงขั้นมันจะผ่านแล้วนี่นะ ไปถึงนั้น อวิชชาปุจฉา นิกษัตริย์วัฏจักรอยู่ในพระราชวัง ตัวชั้นเอกที่เดียว ตัวกลมได้สนิทมาก นอกนั้นก็ส่งบริษัทรบวิวารออกไปบีบบี้ไฟสัตว์โลก ตัว อวิชชาปุจฉา สงขารามันอยู่ภายใน ตัวนี้ไม่เจอง่าย ๆ แต่เวลาฟันเข้าไป ๆ บุกเข้าไป รบเข้าไป ๆ ก็ไปถึงตัวอวิชชา พอถึงตัวอวิชชาแล้ว นี่ละที่ว่าขนาดสติปัญญาอัตโนมัติ และมหาสติมหาปัญญาเชื่อมโยงกันตลอดเวลายังหลงได้ เห็นไหม นี่ละถึงว่ามันละเอียดที่สุดนะ พอไปถึงที่นั่นคำว่าอวิชชา นั่นละตัวหลอกลวงสุดยอดของมันอยู่ที่นั่น จนกระทั่งได้อัจฉรย์ตัวเอง นี่ก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว

ยืนอยู่ตอนเช้า ๗ โมงเช้า คือวันพระท่านให้ญาติโยมเข้ามาใส่บาตรเอง ท่านไม่บิณฑบาตวันพระ ท่านอาจารย์กงมา ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ เราก็ไปเดินจงกรมอยู่นั้น ถึงเวลาก็ออกรับบาตรที่บริเวณลานวัดลานหินนั่น เขาก็ยืนเป็นวง ท่านก็เดินบิณฑบาตรราว ๗ โมงเช้าเดินจงกรมอยู่ทางด้านตะวันตกวัด ตามธรรมตามันก็แปลกประหลาด อัจฉรย์อยู่ แต่เวลานั้นมันถึงขั้นอุทานนะ มองดูใจนี้มันสว่างจ้าไปหมดเลย ว่างไปหมดสว่างไปหมด อัจฉรย์ ขึ้นอุทาน โอโห จิตเรานี้ทำไมถึงอัจฉรย์ถึงขนาดนี้เทียบวณอัจฉรย์ตัวเองนะ นี่ละตัวอวิชชา ฟังซิแหลมคมไหม ถึงขนาดมหาสติมหาปัญญา ยังหลงกลมันได้ ถึงจะผ่านได้ก็ตาม หลงก็ต้องบอกว่าหลงซิ มันยังหลงอยู่ในระยะใด เช่น ระยะ เห็นธรรมชาติอันนี้ว่าเป็นของอัจฉรย์ โอ้ย อุทานขึ้นเลย โห จิตเราทำไมถึงเป็นของอัจฉรย์เอานักหนา สว่างไสวจ้าไปหมดเลย เกิดความอัจฉรย์

ยืนรำพึงนะ นี่ฟังซิท่านทั้งหลาย ตะเกียกตะกายมาถึงขั้นนี้ ขั้นสุดท้ายของกิเลส ตัวหลอกลวงคืออวิชชา มันสว่างอยู่แล้ว เวลายืนรำพึงมันก็ยังแสดงออกความแปลกประหลาดอัจฉรย์ สว่างไปหมด มองดูต้นไม้ภูเขามันสว่างไปหมดเลย ความสว่างครอบไปหมด จึงออกอุทาน โอโห จิตเราทำไมจึงสว่างไสวและอัจฉรย์ถึงขนาดนี้เชียวนา พอว่าอย่างนั้นไม่นานนะ นี่ละธรรมขั้นเตือน คือที่เราว่าจิตของเราอัจฉรย์นี้ คือเราหลงตัวนี้ หลงอวิชชาตัวพาเกิดพาดตาย นี่ลวดลายของอวิชชาซึ่งเป็นกษัตริย์ของกิเลสทั้งหลาย ลวดลายขนาดนั้นนะ สุดท้ายกษัตริย์ก็ออกรบกันละซิ ดีเข้าไป ๆ จนกระทั่งถึงวงกษัตริย์เอาความแปลกประหลาดอัจฉรย์มาแสดง เราก็หลง หลงจนถึงอุทานตัวเองทำไมจิตใจเราถึงได้สว่างไสวและอัจฉรย์ถึงขนาดนี้เชียวนา

ไม่นาน ทิณธรรมก็เดือนขึ้นมา อันนี้เป็นเรื่องหลงกิเลส กิเลสโผล่ขึ้นมาพูดง่าย ๆ ความสว่างไสวนี้คือยอดของกิเลส ทำให้เราหลงเราอัครรรย์มัน นี่คือน้ำยอดของกิเลส ทิณธรรมท่านก็เดือนขึ้นมา เรายังเสียดายอยู่ไม่หยุดนะไม่ลืม เดือนขึ้นมาว่า ถ้ามีจุดมีต่อม คำว่าจุดหรือต่อมนั้นเป็นไวพจน์ใช้แทนกันได้ จุดก็จุดนี้แหละ จุดสว่างไสว ต่อมาก็คืออันนี้เอง ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ จุดต่อมของผู้รู้คือของใจนั้นแหละ อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ ขึ้นมาเลยเถียว ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ เราเลยลงไปเลย เอ้ จุดที่ไหน ต่อมที่ไหน งงแก้ไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ธรรมท่านแก้ถูกจุดที่เราเป็น คือว่าจุดก็คือจุดที่สว่างไสว ต่อมที่สว่างไสวครอบโลกธาตุ

เหมือนแสงตะเกียงเจ้าพายุ ความสว่างมันส่งไปไหนก็ตาม ไล่ตะเกียงที่ส่งแสงสว่างมันอยู่ภายในแก้วครอบใช้ไหมล่ะ นั่นละจุดตรงนั่นเอง จุดแห่งความสว่างของตัวภพคือตัวนั่นเอง ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ เราเลยลงไปเลยแก้ไม่ได้ นี่เป็นเดือน ๓ นะ พอเผาศพหลวงปู่มั่นเสร็จแล้วก็ขึ้นบนหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ ก็ไปติดปัญหาตัวเองตรงนี้แหละ ติดแก้ไม่ได้ด้วย เอ้ มันจุดอะไร มันต่อมอะไร มันบ้าจริง ๆ นะ ก็จุดนั้นแลจุดที่สว่างไสวเหมือนไล่ตะเกียงเจ้าพายุ นั่น ตัวสว่างอยู่ที่ไล่ตะเกียงนั่นแหละ อันนี้ตัวสว่างคืออยู่ที่จิตนี้ คือธรรมชาตินี้มันครอบจิตไว้ มีแต่ความสว่างอยู่ข้างนอก ตัวจิตแท้ที่อยู่ข้างในมันปิดเอาไว้ เราก็ไปหลงมันว่าเป็นของแปลกประหลาดอัครรรย์

จนกระทั่งธรรมขึ้นมาเดือน เดือนก็เป็นคำ ๆ ขึ้นมานะ เราอยู่นิ่ง ๆ อย่างนี้แล้ว ขึ้นมาเป็นคำ ๆ เหมือนเราพูดกันนี้แต่ไม่มีเสียง หากเป็นคำพูดภายในใจว่า หากมีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ ทางนี้ก็เลยลงไปเลย เราไม่ได้คิดจุดคือความสว่างไสว ก็แบกความรู้นี้ไปอำเภอบ้านฝื่อ ศรีเชียงใหม่ เข้าในป่าในเขา ไปอยู่ทางถ้ำผาดัก ๓ เดือนแล้วกลับมา ติดนี้เดือน ๓ ติดปัญหาแบกปัญหานี้ไป แก้ไม่ตก จนกระทั่งกลับมาวัดดอยธรรมเจดีย์นั้นอีกแหละ จากบ้านฝื่อแล้วมาสกจนคร ผ่านขึ้นวัดดอยฯ เลย คราวนี้ก็เดือน ๖ ไปที่แรกเผาศพท่านแล้วก็เดือน ๓ ขึ้นเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์ก็ไปทางอำเภอบ้านฝื่อ อำเภอบ้านฝื่อ แต่ก่อนอำเภอสรีเชียงใหม่ยังไม่มี มีแต่อำเภอบ้านฝื่อ อำเภอบ้านฝื่อ เข้าไปในป่าในเขาปัญหานี้ก็แก้ไม่ตก

จนกระทั่งกลับมา เดือนเมฆากำลังจะสิ้นเดือนแหละ ปลายเดือนจะสิ้นเดือนเมฆากลับมา ก็เข้าไปขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์อีก พอขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์ นั้นละวันตัดสินกันกับอวิชาตวัภษตรีวัฏจักร ที่เราเคยพูดให้ฟังว่า วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่ม ตัดสินกันกับอันนี้ กับที่ว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ ตัดอันนี้แหละ พออันนี้มันจำขึ้นนี้ จุดต่อมที่ว่าสว่างไสวหุ้มห่อจิตที่เลิศเลอไว้นี้ พออัน

นี้ขาดสะบั้นลงไป อันนี้จำขึ้นมา คราวนี้จุดต่อมแห่งผู้รู้ที่ว่าสว่างไสวกลายเป็นกอง
ขี้ควายไป เป็นยังไงต่างกันยังไงบ้าง พอความสว่างในหลักธรรมชาติเปิดตัวออกเต็มที่
แล้ว อันนี้สว่างขนาดไหน อัจฉริยะขนาดไหน กับความสว่างของอวิชชาที่ว่าเหมือนกอง
ขี้ควาย เราเป็นผู้ติดเอง เป็นผู้ชมเชยความสว่างไสวของเราเอง แต่ครั้นแล้วก็เราเอง
เป็นผู้มาตำหนิความสว่างไสวซึ่งเป็นเหมือนกองขี้ควาย เป็นยังไงต่างกันไหมพิจารณาซิ
นั่นละธรรมที่พระพุทธเจ้าท่านครองโลก สวางกอรหัตตอรหัตต์ทั้งหลายทุกองค์ครองแบบ
นี้แหละ ธรรมชาติอันนี้นะ แล้วความสว่างไสวที่ว่าวิชานี้ มันเลยกลายเป็นกองขี้ควาย
ซึ่งในขณะก่อนว่าเลิศเลออัจฉริยะ พอธรรมชาตินั้นตกลงไปแล้ว อันนี้ปรากฏจำขึ้นมา
คราวหลังนี้ เลยไปตำหนิกองขี้ควายอย่างขยะแขยงเสียด้วยนะ

โอ้โฮ เรารู้ว่าเป็นของประเสริฐเลิศเลอ เป็นของอัจฉริยะ แล้วธรรมชาติที่ปรากฏ
ขึ้นที่หลังนี้มันเลิศเลอพูดไม่ถูกเลย ก็เลยลงได้ในจุดที่ว่า ความสว่างอันนั้นคือกอง
ขี้ควาย ฟังซิ แต่ก่อนว่าเลิศเลอ ทำไมไปเป็นกองขี้ควายได้ ถ้าธรรมชาติหนึ่งไม่เห็นอนี้
มันจะไปตำหนิกันได้ยังไงไซ้ไหมละ นี่ละที่ปฏิบัติมา เราจึงไม่เคยสะทกสะท้านกับสาม
แดนโลกธาตุนี้ พูดให้เต็มยศพูดตามอรรถธรรม เพราะฉะนั้นเราจึงพูดได้ทุกแง่ทุกมุม
ในการแสดงธรรมหนักเบาเล็กน้อย เราไม่เคยว่าอันนั้นสูงอันนี้ต่ำ ไม่เคยมี ธรรมเหนือ
ตลอดเวลา ความจริงก็เหนือ อะไรก็เหนือ ความเลิศเลอเหนือทุกอย่าง เหนือสภาพทั้ง
หลายที่ว่าไตรภพ คือความเกิดตายของสัตว์โลกอยู่ใน ๓ ภพ กามภพ รูปภพ อรูปภพ
เหนือหมดแล้ว แล้วเราจะไปกลัวกับอะไร จะไปกลัวกับอะไร จะไปหวังได้หวังเสียกับ
อะไร จะเอาไรเอาเปรียบกับสิ่งใด แล้วไปกลัวไปกลัวหาอะไรมันเหนือหมดแล้ว

สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของโลกที่คลุกเคล้ากันอยู่ตั้งกัปตั้งกัลป์มา อันนั้นเหนือไป
แล้ว พับทีเดียวเท่านั้นเหนือแล้ว แล้วเรื่องเหล่านี้มันก็รู้ขึ้นมาเองพร้อมกันหมดเลย นี่
ละที่เราพูดเรื่องคือความแปลกประหลาดอัจฉริยะ แล้วก็ไม่มีใครบอก เวลาเป็นขึ้นเอง
มันก็รู้อย่างนั้นซิ ใครมาบอกเมื่อไร ไม่มีใครบอก นั่นละถึงได้เห็นว่าธรรมชาตินี้
กลุ่มสัตว์โลกได้สนิทมากนะ ตั้งแต่ขั้นที่ว่านี้ ขั้นที่จะผ่านถึงนิพพานอยู่แล้ว พูดให้เต็ม
เม็ดเต็มหน่วยนะ ก็ยังเหลืออันเดียวที่ปิดเอาไว้ หลอกเอาไว้ไม่ให้ไป หลอกเอาไว้ให้
มาเล่นกับความสว่างไสวความอัจฉริยะ

ธรรมท่านก็เตือน ออย่าอยู่ที่นี้ไม่ถูก ความหมายก็ว่างั้น มาเปิดออก เตือน ถ้ามี
จุดมีต่อม ก็คือธรรมชาติที่อัจฉริยะที่สว่างไสวนี้แล แห่งผู้รู้ มันห่อผู้รู้อยู่หุ้มผู้รู้ไว้ ผู้รู้
ข้างใน อันนี้มาแสดงฤทธิ์อยู่ข้างนอกเป็นของแปลกประหลาดอัจฉริยะ นี่ละจุดต่อมคือ
อันนี้เอง อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ ภพชาติกับกองทุกข้มันก็อยู่ด้วยกัน ท่านเปิดอย่าง
นั้นแทนที่จะจ่อเข้าไปนั่น มันยังไม่จ่อนะ

นี่เราเคยพูดเสมอระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่น ถ้าหากว่าท่านยังมีชีวิตอยู่นะ เมื่อธรรมอย่างนี้มันปรากฏกับตัวแล้ว ไปหาท่านแล้วกราบเรียนท่านตามเรื่องความเป็นของเรา ทั้งความอัศจรรย์ ทั้งธรรมที่เตือนขึ้นมาเนี่ย เฉพาะอย่างยิ่งที่ว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ ท่านจะไล่ผางมาเลยทันที จุดก็จุดนั้นแล้ว ผู้รู้ก็รู้มันแล้ว จี้เข้าไป ๆ ที่เราเพลินมันอยู่นั้น นั่นละคือมหาภยันุโหนิมความหมาย ตัวเลิศ ๆ เลอ ๆ นั่นแหละคือตัวมหาภยันุ จิตมันสะตูดบีบเดียวลงมันก็พังกันเดี๋ยวนั้นเลย พูดให้เต็มยศก็คือจะรู้ในขณะนั้นเลย พอท่านอธิบายธรรมนี้ให้ฟังจากปัญหาของเราที่ขึ้นกราบเรียนท่าน ท่านเปิดปัญหานี้บีบ จะจุดไหน ก็จุดนั้นแหละจุดที่สว่างไสวที่อัศจรรย์นั้นแหละตัวมหาภยันุโหนิม เพียงเท่านั้นมันมารู้บีบมันก็พริบเดียวหมดเลย นี่เราเสียดายท่านไม่อยู่ ท่านนิพพานไปแล้ว เราก็กะลิมะ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย นี่ละกิเลสหลอกสัตว์โลก

พวกเราทั้งหลายให้รู้เนื้อรู้ตัวบ้างนะ ศาสตางค์เดียวเท่านั้นครอบโลกธาตุหมดแล้วจะว่าไงความเลิศความเลอ กิเลสมันก็เลวสุดยอดของมันเต็มโลกธาตุเหมือนกัน ธรรมก็ครอบโลกธาตุ ขอให้เชื่อพระพุทธเจ้าเชื่อธรรมเถิด เราอย่าเชื่อแต่กิเลสอย่างเดียว ใครอยู่ที่ไหน ๆ ก็มีแต่คนเชื่อกิเลส ๆ หมดโคตรหมดเข้มาก็กัปกี้กัลป์ เป็นโคตรเข้ที่เชื่อกิเลสให้กิเลสลากไปตลอดเวลา ผู้ที่จะรู้แจ้งขึ้นมาในท่ามกลางแห่งโคตรเข้ของตัว ๆ นั้นไม่มีเลย มันก็ยังไม่เข็ดไม่หลาบนะมนุษย์เรา

ฟังซิว่าไปเห็นที่อวิชชามันหลอกมันยังอัศจรรย์ตามมัน อัศจรรย์ขนาดไหนจนถึงออกอุทานได้ในตัวเอง ว่าโห.ทำไมจิตของเราจึงได้สว่างไสวและอัศจรรย์ถึงขนาดนี้เชียวนะ ๆ นั่นเห็นใหม่เวลามันหลอกรู้ตัวเมื่อไร ชั้นนี้ไม่ใช่ชั้นธรรมดา ชั้นสติปัญญาอัตโนมัติเชื่อมโยงกับชั้นมหาสติมหาปัญญามันยังหลงกลของกิเลส คืออวิชชาที่เป็นจอมกษัตริย์วัฏจักรนี้ได้ ดูซินะ ถ้าเป็นธรรมดาเราจะไปรู้ตัวได้ยังไง ขนาดที่ควรจะรู้ตัวได้แล้วมันยังติดได้เห็นใหม่ละ มันละเอียดแหลมคมไหมกิเลส ให้ท่านทั้งหลายจำให้ตึนะ นี่ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

ที่นี้พออันนั้นขาดสะบั้นลงไปแล้ว มันก็เลยกลับกลายเป็นกองขี้ควายทั้งกองแล้วมันวิเศษวิโสอะไรกองขี้ควาย แล้วเป็นบ้าอะไรไปว่ามันอัศจรรย์ นี่ละพูดง่าย ๆ มันสวนหมัดกันเข้าไปละซี่ แล้วเป็นบ้าเหอถึงไปว่ากองขี้ควายเป็นของอัศจรรย์ ความอัศจรรย์มันเห็นแล้วที่นี้เข้าใจใหม่ละ อันนั้นเลยกลายเป็นกองขี้ควาย เห็นอกันขนาดไหนฟังซิพี่น้องทั้งหลาย ธรรมนั้นเหนือโลกเหนือขนาดไหน ธรรมเหนือกิเลสเหนือขนาดไหน มันเหนืออย่างนั้นแหละ

ธรรมพระพุทธเจ้าคงเส้นคงวาหนาแน่นเป็น อกาลิก ไม่มีต้นมีปลาย ขอแต่ใครหมุนตัวไปทางไหน กิเลสกับธรรมอยู่ที่หัวใจอันเดียวกัน เราหมุนไปทางกิเลส

กระซิบกระซาบลากดูเราไปนี่ เราก็ไปทางกิเลสเพื่อกองทุกข์ ๆ ตลอดไป ถ้าเราแย้งมาทางด้านธรรมะท่านเตือน เราหมุนไปทางด้านธรรมะเรื่องศีลเรื่องทาน การสร้างคุณงามความดีทั้งหลายเรียกว่า แง่ของธรรมแล้วก็ออกทางนี้ ออกทางนี้ก็ตั้งขึ้น ๆ กิเลสตั้งลงจากหัวใจเดียวกัน อยู่ด้วยกันนะ กิเลสก็อยู่ที่ใจ ธรรมะก็อยู่ที่ใจ ถ้าเราหนักไปทางไหนเรื่องจะเกิดขึ้น หนักไปทางกิเลสผลของกิเลสจะเกิดขึ้น ให้เกิดความทุกข์ความทรมาน

เบื้องต้นทำให้ติดให้ตื่นเสียก่อน ความคิดความอ่านความปรุงความแต่ง ความอยากความทะเยอทะยานเต็มอยู่ในหัวใจเรา นี่คือกิเลส อารมณ์อันนี้คืออารมณ์ของกิเลส มันผลึกมันตันอยากให้เราให้เห็น อยากคิดอยากอ่านอยากไตร่ตรองอยากทุกอย่างมีแต่เรื่องของกิเลสเต็มหัวใจ ถ้าเราไปตามมันก็ยิ่งอยากเพิ่มเรื่อย ที่จะทำให้ความอยากอึดเหมือนเรารับประทานข้าวไม่มีทาง ยิ่งตามเท่าไรยิ่งหิวยิ่งโหยมากเข้า นี่คือนิเวศของกิเลส อารมณ์ของมันคืออยาก อยากอย่างนั้นอยากอย่างนี้ พอเราตามมันไปแล้วก็เรียกว่าติดว่าติด ผลก็เป็นทุกข์ ที่แรกก็ว่าสมหวัง ๆ ถ้าว่าสมหวังบ้างก็เพียงเล็กน้อย ผิดหวังนะซี มีแต่ผิดหวัง ๆ อยู่ด้วยกองทุกข์

ที่นี้ทางด้านธรรมะนี้ก็เอาไป มากน้อยหมุนไป ๆ มันมีความสุขเป็นพื้นฐานแล้ว ความหวังก็สืบทอดกันไป ความสุขเป็นพื้นฐาน ๆ ความหวังมี ความตะเกียกตะกายก็ต้องมี ที่นี้เมื่อมีในทางที่ดี ๆ ก็เพิ่มเข้า ๆ ความผิดหวังไม่มีนะ คือจะผิดหวังก็เพื่อจะมีหวัง ไม่ได้เหมือนกิเลสนะ ถ้ากิเลสผิดหวังผิดไปเลย ๆ ถ้าธรรมะผิดหวังคือเราจะเอาอย่างนี้ มันไม่ได้อย่างนี้เสียเราก็ผิดหวัง แต่เวลานี้ผิดหวังวาระหน้ามันจะเอาให้ได้ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ มันต่างกัน ธรรมทานไม่พาจมนะ ผิดคราวนี้เอา คราวนี้ถูกจนได้ ๆ นี้ละเรื่องธรรมอยู่ในหัวใจของทุกคน เราอย่าไปตื่นลมตื่นแล้งให้โลกกิเลสโลกตาบอดมันมาโกหกเรา พวกนี้เขาไปเป็นครูเป็นอาจารย์เป็นศาสตราจารย์สอนโลกที่ไหน เวลาเขาพูดมาเป่าหู ๆ ว่าบาปบุญไม่มี มรรคผลนิพพานไม่มี เราเชื่อลัทธิระนาวไปตามเขา โง่โหมมมนุษย์เรา พิจารณาซิ ศาสตราองค์เอก โลกวิทู รู้แจ้งโลก ดึงลากหนีเท่าไรมันไม่ยอมฟังเสียง นี้ละอำนาจของกิเลสมันหนักมันหน่วง ถ่วงจิตใจกล่อมจิตใจไปอย่างนี้ ให้พากันจำเอา

นี่ธรรมก็ประกาศก็อยู่เวลานี้ ท่านทั้งหลายได้ฟังไหม ที่พูดเวลานี้ฟังไหมนี้ เราได้อุตสาห์พยายามสอนมาได้ ๔ ปี ๕ ปี เปิดออกแล้วนะ หากว่าไม่มีการช่วยชาติบ้านเมืองคราวนี้ ธรรมเหล่านี้จะจมไปด้วยกันเงียบเลย จะไม่มี จะมีเฉพาะธรรมที่สอนพระในเทพ ๆ สอนพระล้วน ๆ แม้สอนประชาชนก็ไม่มาก ไม่เหมือนคราวนี้ คราวนี้มีทั้งสอนประชาชนและพระเถรทั้งหลาย ส่วนประชาชนมากคราวนี้ ท่านทั้งหลายให้

คิดนะ หลวงตาบัวตายหลวงตาบัวไม่มีเอาได้เอาเสียจากผู้ใด สอนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายไม่เชื่อหลวงตาบัวจะจมน้ำไม่มีทาง ให้จำให้ตึนะ

ท่านทั้งหลายเชื่อหลวงตาบัวจะได้สัดได้ส่วนอะไรจากพี่น้องทั้งหลายไม่มี เราพอทุกอย่างแล้ว เราสอนด้วยความเพียงพอทุกอย่าง เอาก็เป็นผลประโยชน์ของผู้นั้น ไม่เอาก็เป็นผลเสียของผู้นั้น บันไดก็พาดไว้อย่างนั้น ใครจะขึ้นก็ขึ้น ใครไม่ขึ้นก็แล้วแต่ บันไดไม่ได้ไม่เสีย พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกไม่เคยได้เคยเสีย สัตว์โลกต่างหาก ท่านสอนด้วยความเมตตาสงสาร บรรดาสาวกอรหัตต์ทั้งหลายก็เหมือนกันว่า สงฆ์ สรณิ คจฺฉามิ เราถือท่านเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตายขอให้เชื่อฟังคำท่าน ถ้าจะหวังท่านพึ่งเป็นพึ่งตายให้เชื่อฟังท่าน อย่าไปเชื่อแต่กิเลสอย่างเดียว ซึ่งผู้ใดก็ไม่เคยพูดว่า กิเลส สรณิ คจฺฉามิ ก็ไม่เคยมี แต่มั่นติดอยู่ตลอดเวลาเข้าใจไหม กราบกิเลสตลอดเวลา พุทฺธํ ธรรมํ สงฆ์ สรณิ คจฺฉามิ ประกาศบ้าง ๆ ให้นับถือว่า พุทฺธํ ธรรมํ สงฆ์ แอ้ ๆ ๆ หลับแล้วมันยังไม่จบประโยค เป็นอย่างนั้นนะพวกเรา

การสอนโลกคราวนี้เราสอนอย่างเปิดอกนะ เพราะเราแนในหัวใจเราแล้ว คือสอนนี้เสร็จเรียบร้อย ชาติขันธ์ของเราซึ่งเป็นเครื่องมือเครื่องใช้นี้เราก็ใช้เหมือนกับโลกทั่ว ๆ ไป ถึงกาลเวลาที่มันจะใช้ไม่ได้มันมี อย่างเวลานี้ก็ชำรุดทรุดโทรมลง เสียวยาทางโน้นซ่อมแซมทางนี้ไปเรื่อย ๆ แหละ ที่นี้เมื่อมันหมดสภาพแล้วก็ทิ้งปี๊วะเลย มอบลงในแดนสมมุติ ดินน้ำลมไฟเป็นแดนสมมุติ จิตที่พอตัวแล้วนั้นไม่ต้องไปถามหาที่ไหน รู้อยู่กับตัวตลอดเวลา ไม่มีการว่าเคลื่อนอย่างนั้นย้ายอย่างนี้ไปไหนนะ ไม่มี มีแต่ปล่อยธรรมชาตินี้แล้วก็ ธรรมชาติ

นี่ละอำนาจแห่งการปฏิบัติความดี ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ ถ้าเชื่อเทวทัตก็ไหลไปเลยแหละ ลงนรกอเวจี พวกกันจ่านะ โห.ได้อุตสาห์พยายามสอนโลกมานี้ร่วม ๕ ปี พอถึงเดือนมกราก็เต็ม ๕ ปีนะ เราเริ่มประกาศเป็นผู้นำมาตั้งแต่เดือนมกรา วันที่ ๑๒ เมษานั่นออกอย่างเปิดเผย จึงได้ประกาศอันนั้นมาเรื่อย คือเราออกก่อนนั้นตั้งแต่เดือนมกรา นี่ละสอนอย่างเปิดเผย ธรรมะที่สอนโลกนี้สอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย หรือทั่วแดนโลกธาตุ เราไม่มีสงสัยแม้แต่เม็ดหินเม็ดทราย ที่แสดงไปนี้ผิดพลาดไป แสดงนี้หนักไปเบาไป แสดงนี้ต่ำไปสูงไป ไม่มี จะออกหนักออกเบาออกพร้อมกับความพอดี ๆ ทุกด้านทุกทางของธรรม ธรรมชั้นใดที่ควรจะออกหนักเบา มากน้อยจะพอดีกับธรรมชั้นนั้น ๆ แสดงออกพอดีกัน ๆ ธรรมชั้นต่ำ ชั้นกลาง ชั้นสูง พอดีทุกชั้น ๆ

เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการสอนโลก เราก็ไม่เคยพูดเทวบุตรเทวดา แม้แต่เทวดาก็ไม่เคยค้านคำพูดของเรา ว่าอย่างนั้นนะ เอ้า พูดให้มันจ้ง ๆ ในการที่ไม่

เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นเกี่ยวหาอะไรมันไม่ใช่เรื่องอันนั้น เอาที่ควรจะเป็นประโยชน์อยู่นี่ สอนซิ ครั้นเวลาเกี่ยวกับพวกนั้นเราก็ก็นำพวกนี้ไปยุ่งเข้าใจไหมล่ะ เวลาเรายุ่งกับ พวกขึ้นมาเราก็ก็นำเอาเทวดามายุ่ง ให้มันอยู่ชี้หม้อยู่ชี้หมาอยู่แบ่งสัดแบ่งส่วนกันเข้าใจ ไหม นี่เราก็ก็นำเอาทางโน้นมายุ่ง แล้วจะเป็นธรรมะขั้นใดก็ตาม ไม่ว่าจะสอนมนุษย์มา เทวดา อินทร์ พรหม ไม่มีคำว่าสงสัย เพราะท่านเหล่านี้กราบธรรม ธรรมเหนือ หมดแล้ว แล้วจะไปกล่าวไปกล่าวกับอะไร เหนือหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

การสอนโลกเราสอนในธรรมขั้นใดเราจึงไม่มีสงสัย แล้วการสอนลงไปแล้วจะ มาทบทวนตัวเองว่าหนักไป เบาไป กว้างไปแคบไปอย่างนี้เราไม่มี ออกพร้อมพอดีเลย ๆ ทุกขั้นของธรรมตลอดถึงวิมุตติพระนิพพานก็ไม่มีที่จะทบทวน นี่ละธรรม ธรรมที่ สอนพี่น้องทั้งหลายนี้เราไม่ได้มีอะไรทบทวน เราพอทุกอย่างแล้ว สอนตามแต่ผู้ที่จะรับ ผลประโยชน์ได้มากน้อยเพียงไร ให้ยึดไปประพฤติปฏิบัติดีนะ ตายแล้วไม่มีประโยชน์ อะไรนะ ใครอยู่ที่ไหนตายได้ด้วยกัน มันอยู่ที่ลมหายใจ ถ้าลมหายใจขาดแล้วหมดเลย

เวลานี้มีชีวิตอยู่ให้ฝืนนะกับกิเลส ไม่ฝืนไม่ได้นะ ต้องฝืน มันกดถ่วงตลอดเวลา มันดึงตลอดเวลา นะ กิเลสมันเหมือนสายยางมันดึงตลอดเวลา ธรรมเวลาเริ่มแรกนี้ มัก มีอ่อนและอ่อน ไม่แข็งแรง จึงต้องได้ส่งเสริมบึ๊กบึ้นนะ ต้องฝืนความอยากของกิเลส เป็นความอยากของธรรมอยู่เสมอ คือมันอยากไปตามกิเลสเราไม่ไป พอเรารู้แล้วเราไม่ ไป นี่เรียกว่าฝืนกัน ฝืนหลายครั้งหลายหน ฝืนไปฝืนมามันก็เป็นช่องทางเดินอันราบรื่น ดิงาม ทีนี้มันก็ค่อยราบรื่นไป ต่อไปก็ค่อยอยากไปทางด้านธรรมะ กิเลสก็ค่อยห่างไป ๆ ทีนี้พอธรรมะมีกำลังแล้ว ทีนี้มันแต่อยากธรรมะสิ้นไปเลย ๆ นั้น ทางไหนก็ตามถ้าเรา ได้ชำระสะสางแล้วมันเกลี้ยงเกลาคือเหมือนกัน

ถนนหนทางที่เราไป เห็นไหมที่เขาซ่อมอยู่ตามถนนนั้น ไปที่ไหนก็มีซ่อม ก็ทาง มันขรุขระมันใช้ไม่ได้เขาก็ซ่อมเพื่อใช้ได้ อันนี้ทางของเราเหมือนกันเราซ่อมทุกวัน ๆ ต่อไปพอดีขึ้นมามันจะระลึกรถึงอรรถถึงธรรมนะ ถึงบุญถึงกุศล ซึ่งแต่ก่อนเราไม่เคย คิด คิดหาแต่เรื่องเพลิดเรื่องเพลินเป็นบ้าไปทั้งวัน แต่เวลาปฏิบัติตัวด้วยการฝ่าฝืนกับ กิเลสหลายครั้งหลายหน ทางเดินของธรรม ความดิงามก็ค่อยราบรื่นไป ๆ ต่อไปก็รื่น ไปเลย ๆ ดังที่เคยพูดแล้ว นี่รื่นไปแล้วนะ ที่ว่าถึงแดนที่ว่าจิตทำไมแปลกประหลาด อัจฉริยะ รื่นมาแล้วนะ รื่นมาทั้งวันทั้งคืน จะเอาให้หลุดพ้น ๆ ประหนึ่งพระนิพพานอยู่ ชั่วเอื้อม ๆ นี่ละถ้าลงได้ขนาดนั้นแล้วมันไม่รู้จักกินจักนอนนะคนเรา หมุนนี้มีแต่จะ ออกทำเดี่ยว ๆ เห็นโทษของกิเลสเห็นอย่างถึงใจ เห็นคุณค่าของธรรมก็แบบถึงใจอัน เดียวกัน เมื่อเป็นอย่างนั้นมันจะรอดได้ยังไง มันก็หมุนตัวละซี

เวลาไปเจอนี้เห็นไหนถูกมันหลอก ว่าตัวอัศจรรย์ตัวแปลกประหลาดให้นอนจม
 อยู่ในอนันันเสีย มันก็ไม่ไปละซีถ้านอนจมอยู่ที่นี่ ก็เลสคืออวิชชาล่อมอยู่นั้นแหละ ไป
 ไม่ได้ ท่านจึงมาเตือนด้วยธรรมว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ
 บอกให้เห็นโทษ นี่ทางกันทางพระนิพพานนะ ความหมายว่าอย่างนั้น เปิดออก อันนี้
 กองขี้ควาย เปิดออก ๆ เหยียบหัวมันไปเลย ความหมายก็กว้างนั้น แต่มันก็ไม่อยาก
 เหยียบ มันยังเอากองขี้ควายมาโปกหัวอีก จนกระทั่งมันจ้ำขึ้นมาแล้วมันถึงรู้ว่า
 โธ้ย.กองขี้ควายทำไมมันถึงหลงเอาหนักหนา แน่ะ เป็นอย่างนั้นนะ นี่ละธรรมเหนือกัน
 ขนาดไหน ใครเคยบอกเราอย่างที่ว่ากองขี้ควายอัศจรรย์ ก็ไม่มีใครบอก มันก็อัศจรรย์
 ของมันเอง ครั้นเวลาถึงขั้นที่ควรเอามาตำหนิความอัศจรรย์นี้ว่าเป็นกองขี้ควาย มันก็
 ตำหนิเอง เพราะเห็นสิ่งที่เลิศกว่านั้นแล้ว หายสงสัยแล้ว เป็นอย่างนั้นนะ

บาปบุญ นรกสวรรค์ อย่าไปสงสัยให้เสียเวล่ำเวลาให้กิเลสหลอกนะ สิ่งเหล่านี้
 นี้พระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตามตรัสรู้ขึ้นมาแล้วจะสอนเป็นแบบเดียวกัน เพราะรู้อย่าง
 เดียวกันเห็นอย่างเดียวกัน มีอยู่ตั้งกัปตั้งกัลป์เป็นแต่เพียงว่าเราตาบอดมันไม่เห็น แล้ว
 โดนเอา ๆ นั่นเอง ผู้ท่านตาดีท่านเห็นเปิดทางให้ นั่นทางชั่ว นี่ทางดี ทางแดนนรกคือ
 บาปคือกรรม แดนสวรรค์นิพพานคือบุญกุศลคุณงามความดี ให้อึดไว้ให้ดี เอาละวันนี้
 พุดเพียงเท่านี้

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com